

Emeğin Kurtuluşu

Emeğin kurtuluşu insanlığın kurtuluşudur!

ISSN 2822-6534

15 Günlük Devrimci Sınıf Gazetesi

1-15 Mayıs 2026

Sayı: 79

Fiyat: 20 TL

1 Mayıs yeni bir başlangıç olsun!

“1 Mayıs alanlarını dolduran on binler, tüm engellemelere karşı Taksim yöneliminde ısrar eden devrimci irade ve çok yönlü krizlerin yıkıcı etkisi karşısında her geçen gün büyüyen toplumsal öfke, 2026 1 Mayıs’ının her şeye rağmen önemli bir başlangıç noktası olabileceğini göstermektedir.”

Dünyanın dört bir yanında işçi sınıfı, emekçiler ve ezilen halklar 1 Mayıs’ta meydanları doldurdu. Taleplerini ve özlemlerini haykırdı. Türkiye’de de farklı il ve ilçelerde düzenlenen mitinglere on binlerce kişi katıldı. Eylemler yaygın olsa da, devrimci-ilerici güçler ve bağımsız sendikaların yasaklara rağmen ortaya koyduğu Taksim iradesi dışında, genel olarak alışılmış bir seremoni sınırlarını aşmakta zorlandı.

Mitinglerde krizin faturası, emperyalist saldırganlık, iktidarın baskı politikaları ve diğer toplumsal sorunlar öne çıktı. Özellikle Anadolu’nun çeşitli yerlerinde yapılan eylemlerde, iktidar eliyle dayatılan çevresel yıkım da önemli gündemlerden biri oldu.

İşçi sınıfı ve emekçiler, ağır bir ekonomik kriz ve buna eşlik eden baskı politikaları altında yaşamın giderek zorlaştığı bir dönemden geçiyor. Bu koşullarda gerçekleşen 1 Mayıs eylemleri, taşıdığı renklilik ve yer yer ortaya çıkan coşkuya rağmen hem nicelik hem nitelik olarak bu saldırılara güçlü bir yanıt olmaktan uzak kaldı.

Mevcut koşullarda şaşırtıcı olmayan bu durum, sınıf hareketinin karşı karşıya olduğu iki temel gerçeği bir kez daha ortaya koydu. Bunlardan ilki, ekonomik, sosyal ve siyasal sorunlara karşı duyulan güçlü öfkenin hâlâ kendisini eylemlerle bir tepki olarak dışarı vurmadığı/vuramadığı gerçeğidir. Açlık, yoksulluk, ağır vergi yükü, düşük ücretler, sendikal hakların gaspı ve demokratik hakların kısıtlanması gibi sorunlara rağmen, bu saldırıların muhatabı olan emekçi kitlelerin yalnızca sınırlı bir bölümü alanlara çıkmıştır. Milyonlarca işçi ve emekçinin gündemine 1 Mayıs yeterince sokulamamış, bugün tüm bu saldırılara karşı ortak bir mücadele günü hâline getirilememiştir.

Oysa bu başarılardan, yani biriken öfke ve tepki eylemlerle bir güce dönüştürülmeden, ne sermayenin saldırılarını püskürtmek ne de 1 Mayıs’ı tarihsel ve güncel anlamına uygun bir mücadele günü olarak gereğince örgütlemek mümkündür. İkincisi ise sendikal hareketin durumudur. İşçi sınıfı

mücadelesinin en temel araçlarından biri olan sendikaların tepesindeki bürokratik yapılar, yalnızca sendikal mücadeleyi değil, en asgari düzeyde bir 1 Mayıs’ı örgütleme irade ve kapasitesinden de yoksun olduklarını bir kez daha göstermişlerdir. 1 Mayıs öncesinde yaşanan tartışmalar ve eylem alanlarından yansıyan tablo, konfederasyonların bu konudaki tarihsel meşruiyetinin ciddi biçimde aşındığını yeniden gözler önüne sermiştir.

Bu iki sonuç, yapılması gerekeni de ortaya koymaktadır. Yalnızca tarihsel ve güncel anlamına uygun 1 Mayıslar örgütlemenin değil, aynı zamanda sermaye sınıfı ve iktidarın bütünlüklü saldırılarını püskürtmenin yolu da aynı yerden geçmektedir: fabrika fabrika, işyeri işyeri sınıfın çalışma ve yaşam koşullarına karşı duyduğu öfkenin örgütlenmesi ve sendikalar üzerinden kurulan bürokratik tahakkümün sendikalardan sökülüp atılması.

İç içe geçmiş bu iki görevin yerine getirilmesi, işçi hareketini yeniden toplumsal bir güç haline getirmekle kalmayacak, aynı zamanda işçi

sınıfının büyük bedeller ödeyerek kazandığı 1 Mayıs’ın tarihsel ve güncel anlamına uygun biçimde yeniden kazanılmasının önünü açacaktır.

Sınıf devrimcileri, büyük bir sabır ve kararlılıkla bu görevlerin yerine getirilmesi için çalışmayı sürdürecektir. Bunu yaparken, sınıf hareketinin mevcut durumdan yalnızca ekonomik ve demokratik taleplere dayalı bir mücadeleyle çıkamayacağını, asıl meselenin siyasal bir sınıf hareketi yaratmak olduğunu ve bunun da sınıfa devrimci bir müdahaleyi zorunlu kıldığını bir an bile unutmayacaklardır.

Karşı karşıya bulunulan tüm olumsuz koşullara rağmen, 1 Mayıs alanlarını dolduran on binler, tüm engellemelere karşı Taksim yöneliminde ısrar eden devrimci irade ve çok yönlü krizlerin yıkıcı etkisi karşısında her geçen gün büyüyen toplumsal öfke, 2026 1 Mayıs’ının her şeye rağmen önemli bir başlangıç noktası olabileceğini göstermektedir. Böyle bir başlangıç için sınıf seferberliğine girişmek ortaya çıkan tablodan rahatsız olan her bir öncü işçinin görevidir.

Gerçeğin ters yüz hali...**“Emek dostu saray rejimi”**

1 Mayıs'ın ön günlerinde Saray iktidarının şefi Erdoğan “emek” ile ilgili açıklamalarda bulundu. Sendikalaşma ve örgütlenmenin önündeki engeller, toplu sözleşme süreçleri, sosyal haklara değindi. Kendisinin de işçi kökenli olduğunu, 1 Mayıs'ı kendi bayramı olarak gördüğünü vs. söyledi. Erdoğan 1 Mayıs vesilesiyle gerçekleştirdiği mizansende sendika ağalarını ve patron takımını Saray'da toplayarak şunları ifade etti: *“Biz işçinin, emekçinin, çalışanların aleyhine hiçbir adım atmıyoruz. Emegiyle geçinen, ülkesi ve milleti için değer üreten işçilerimizin hakkının yenilmesine asla müsaade etmeyiz.”*

AKP yaklaşık 24 yıldır ülkeyi yönetiyor. Sermaye düzeninin icra koltuklarına oturduklarından bu tarafa kapitalistlere cennet, işçi ve emekçilere ise cehennemi yaşıyor. Ancak adet olduğu üzere gerçeği ters yüz etmek, saray rejiminin temel yaklaşımı. İşçi ve emekçilere nefes aldırılmayan bir iktidar, sendika ağalarını yanına alarak *“işçinin, emekçinin, çalışanların aleyhine hiçbir adım atmıyoruz”* diyor. Bu açıklamalar yapılırken orada sendika başkanlarının bulunması utanç verici ve sendikaların içine düşürüldüğü durumun kısa özeti

durumunda. Erdoğan'ın vurgulu cümlelerle yaptığı, çalışma ve yaşam koşullarının neredeyse bütün sorun alanlarına değinen konuşması ise ibretlik. Bugüne kadar ne yapıldıysa tersini söylüyor, hayata geçirilen emek düşmanı adımlar buz gibi ortada dururken bu gerçeğin üstünü hiçbir dayanağı olmayan yalanlarla örtmeye çalışılıyor.

Bugünün çalışma ve yaşam koşulları Saray iktidarının işçi ve emekçiler karşısındaki konumunun açık göstergesi. Milyonlarca işçi ve emekçi açlık sınırının altında ücretlere mahkûm edilmiş, sosyal haklar büyük ölçüde ortadan kaldırılmış, sendikalaşmak suç, hak aramak sopa nedeni, çalışma koşulları köleliği aratmıyor. Vergi yükü emekçilerin omzunda, kapitalistlere teşvik ve vergi afları peşi sıra geliyor. Ekonomik krizin faturası OVP ile emekçilerin sırtına yıkılmış, işçiler ekonomik

ve sosyal olarak tam anlamıyla bir yıkımı yaşıyor. Grevler yasaklanıyor, ücretleri açıkça gasp edilmiş işçilerin önüne polis orduları dikiliyor, sermayedarlar kullan-at işçiliği rutin uygulama haline getirmiş, bir yanda devasa bir servet birikimi diğer yanda on milyonların karnını dahi doyurmakta zorlandığı bir ülke burası. Garip değil mi? 1 Mayıs ve emek üzerine güzellemeler yapılmasının bir gün sonrası Taksim'de yaklaşık 600 kişi gözaltına alındı. Yakın zamanda Doruk Maden işçileri açık bir hırsızlıkla alacaklarının ödenmemesine karşı eylem yaparken karşısında Saray iktidarının polis kalkanlarını gördü. Gözaltına alındılar, Ankara'da günlerce abluka altında tutuldular. Bu son örnek bile tek başına Saray iktidarının ruhunu özetlemeye yeterken, yapılan açıklamalar bu gerçekler karşısında ancak pişkinlik örneği olabilir.

Emeğin Kurtuluşu
insanlığın kurtuluşudur!

emeginkurtulusu.net

emeginkurtulusu

0 506 597 1917

Adres:

Yukarı Mah. Yankı Sok.
Bayram Apt. No:9/2
KARTAL / İSTANBUL

e-mail:

kurtulusuemegin@gmail.com

Emeğin Kurtuluşu Sayı: 0079 *
Fiyatı: 20 ₺ * 1-15 Mayıs 2026 *
Sahibi ve S. Yazı İşleri Md.: Kardelen Yoğungan *
Yayın Türü: Siyasi - Türkçe - haftalık - yaygın süreli *
EMEĞİN KURTULUŞU Basım Yayın Ltd. Şti. *
Yukarı Mah. Yankı Sok. Bayram Apt. No:9/2
Kartal / İstanbul
Tel: 0 (506) 597 1917 *
Baskı: Arslan Güneşoğlu Gazetecilik Matbaacılık ve
Kağıtçılık A.Ş. * Osmangazi Mah. 3143. Sok. No: 6/2
Esenyurt / İstanbul * Tel: 0 535 977 07 92

Diyanet, patronların sözcülüğüne soyundu

1 Mayıs günü milyonlarca işçi talepleri ve özlemleri için alanlara çıkarken, aynı gün Diyanet İşleri Başkanlığı Cuma hutbesinde 1 Mayıs'ı “unutmadı”. “Alın teri mukaddestir” başlıklı hutbede patronlar adına işçilere seslenen Diyanet, işçilerin işini sağlam ve kaliteli yapmasını vaaz etti, işine “emanet bilinciyle” yaklaşmasını öğütledi. İşçi ve işveren ilişkilerinde “iyilik, adalet ve merhamet”ten dem vurdu.

“Alın terinin mukaddestir” olduğunu söyleyen Diyanet, işçilerin alın terini sömüren, haklarını gasp eden, onları üç kuruşa mahkûm eden, kâr uğruna her yıl yüzlerce işçinin iş cinayetlerine yaşamını yitirmesine yol açan patronlara ise tek kelime söz etmedi.

Elbette Diyanet'in sermaye sınıfının sözcülüğü yapması yeni değil... Hatırlanırsa geçtiğimiz haziran ayında kamu işçilerinin tıkanan TİS sürecinde bir kez daha

sermaye iktidarının sözcülüğüne soyunmuş, grev kırıcılığı rolü üstlenmişti. İktidarın nimetleriyle lüks ve şatafat içinde yaşayanlar, şimdi

de 1 Mayıs günü yayınladıkları hutbede, işçilere sıkı çalışmayı, itaatkârlığı, boyun eğmeyi öğütüyorlar. Bunu yaparken dini istismar ederek, sermaye sınıfının aracı getirmekten de çekinmiyorlar.

Verilen vaazlara rağmen, 1 Mayıs günü işçiler daha iyi çalışmak için değil, insanca yaşamak için alanlara çıktılar. Talepler nettir! İnsanca yaşamaya yeten ücret ve çalışma koşulları, örgütlenmenin önündeki engellerin kaldırılması, vergi sorunun ve hayat pahalılığı son bulması ve daha fazlası!

Minberlerden gelen nasihatler değil, alanlardan yükselen örgütlü ses, gerçek değişimin yolunu açacaktır.

Meclis yolunda bir paket:

Varlık barışı değil, işçiyi soygun fermanı!

“Reform”, “teşvik” ve “müjde” ambalajıyla pazarlanan yeni ekonomi paketi Meclis koridorlarında dolaşiyor. İçeriği ise yıllardır ezberlediğimiz o karanlık nakaratın tekrarıdır: Sermayeye vergi cenneti, işçiyi vergi cehennemi!

Cumhurbaşkanı Erdoğan’ın Dolmabahçe’de ilan ettiği “Türkiye Yüzyılı Vergi Paketi”, bir kez daha bu sömürü düzeninin kimin için çalıştığını tescilledi. Paketin kalbinde yer alan “Varlık Barışı ve Sektörel Muafiyetler”, aslında halkın cebinden çalınanların suç ortaklarına iadesidir.

Varlık Barışı: Kirliliğin aklanma töreni

Yeni düzenleme, yurt dışındaki parasını, altınını ve menkul kıymetini Türkiye’ye getiren “gizemli” sermaye sahiplerine kapıları ardına kadar açıyor. Üstelik sadece yüzde 2-3 oranında komik bir vergiyle!

Peki, işçi ne ödüyor? Henüz maaşını almadan gelir vergisi dilimleriyle boğuşuyor, maaşının yüzde 15 ile 40’ı arasında değişen kısmını devlete bırakıyor. Sermaye ne yapıyor? Nereden geldiği belli olmayan milyarlarını “barış” adı altında sembolik bir bedelle aklıyor, üzerine bir de “vergi incelemesinden muafiyet” zırhı kuşanıyor.

Teşvik aldatmacası: İşçinin sırtından finansman

Paketle birlikte ihracatçı kurumlar vergisi indirilirken, yazılım ve oyun sektörüne yüzde 100 vergi istisnası (fiilen sıfır vergi) getiriliyor. Bu “vergi avantajları” birilerinin

kâr hanesini büyütürken, bütçede açılan devasa delik yine bizlerin sırtına yükleniyor. Merkez Bankası Başkanı Fatih Karahan, 2026 sonu için enflasyon hedeflerini yüzde 16 bandında tutmaya çalıştıklarını anlatırken “iç talebin dengelenmesinden” ve “sıkı duruştan” bahsediyor. Bu bürokratik dilin Türkçesi şudur: İşçi sınıfı harcamasın, kemer sıksın, düşük ücrete razı olsun ki biz sermayenin kârını koruyalım.

Enflasyonun faturası dolaylı vergilerle (KDV, ÖTV) tüm temel ihtiyaçlarımıza, ekmeğimize, sütümüze, ulaşımımıza yüklenirken; asıl enflasyonu yaratanlar “vergi istisnası” ile ödüllendiriliyor.

Türkiye’de toplanan toplam verginin yaklaşık yüzde 65’i dolaylı vergiler üzerinden bizlerden toplanıyor. Türkiye’de kurumlar vergisi (şirketlerin ödediği) toplam vergi gelirlerinin küçük bir kısmını oluştururken, aslan payı bordrolu çalışanların sırtında.

Seyirci kalma, soyguna dur del!

Bu paket, soframızdaki son zeytine göz dikmiş bir eldir. Onlar “varlık barışı” yaparken bizleri yoksullukla savaşa mahkûm ediyorlar. Sermayeye tanınan 20 yıllık vergi muafiyetlerine, işçilerin daha yılın başında girdiği yüksek vergi dilimlerine, kaşıkla verip kepçeyle alan bu vergi sistemine, Merkez Bankası’nın “fiyat istikrarı” adı altında bizleri yoksulluğa mahkûm eden politikalarına karşı susmak kabullenmektir. Fabrikalarda, atölyelerde, sokaklarda bu teşvik aldatmacasını dur diyelim.

Başka bir sendikal hareket için...

1 Mayıs, çoğu zaman sınıf hareketi açısından genel bir ayna işlevi taşır. Hareketin düzeyini, taleplerini, bilincini ve örgütlülüğünü anlamak için 1 Mayıs eylemlerinin sunduğu tablo önemli bir ölçüdür.

2026 1 Mayıs’ın geride bıraktığı en önemli tartışmalardan biri ise sendikaların, özellikle de konfederasyonların içinde bulunduğu durum olmuştur. Her fırsatta en büyük konfederasyon olmakla övünen Türk-İş, 1 Mayıs’ı Edirne merkezli bir mitingle geçiştirmiştir. İktidarın sınıf içindeki sendikal uzantısı olmanın ötesine geçemeyen Hak-İş ise Bursa’da merkezi bir etkinlikle 1 Mayıs’ı “kutlamıştır”. Memur-Sen Çorum’da, Kamu-Sen ise Çanakkale’de eylemler gerçekleştirmiştir.

Tarihsel olarak 1 Mayıs’la bağı daha farklı olan DİSK ise birlikte hareket ettiği KESK, TMMOB ve TTB ile birlikte ülkenin çeşitli yerlerinde mitingler örgütlemiştir. Devrimci-ilerici güçler ve bağımsız sendikaların Taksim zorlaması bir yana bırakıldığında, farklı alanlardaki eylemlerde kürsülerin ideolojik tonları değişse de katılımcı işçilerin dile getirdiği talepler büyük ölçüde aynı olmuştur.

Bu tabloya bakan her emekçinin aklına şu soru gelebilir:

Madem talepler büyük ölçüde ortaktır, o halde neden eylemler ortaklaşırılamamıştır? 1 Mayıs gibi önemli bir günde farklı illere çağrı yaparak “alan ayrışması” yaratan sendikal konfederasyonların bu tutumunun arkasında yalnızca siyasal-ideolojik tercihlerin yattığını düşünmek eksik olacaktır.

Uzun süredir işçi sınıfının en yakıcı gündemlerini hayat pahalılığı, düşük ücretler, vergi adaletsizliği, sendikal baskılar, yoğunlaşan savaş politikaları ve baskı rejimi oluşturmaktadır. Bu nedenle farklı alanlarda benzer taleplerin dile getirilmesi anlaşılabilir. Ancak sınıfın sınırlı bir kesiminde örgütlü olan ve o kesimleri dahi alanlara taşımakta

zorlanan mevcut sendikal yönetimlerin, bu ortak talepler etrafında birleşik eylemler örgütlemesi eşyanın tabiatına aykırıdır.

Gerçek şudur ki sendikal bürokrasi için esas olan, sınıfın birleşik mücadelesini büyütme değil, onu kontrol altında tutmaktır. Tepkilerin farklı alanlara bölünmesi bu kontrolün araçlarından biridir. Dahası, geniş emekçi kesimlerin çok yönlü kriz koşulları altında ağır bir yıkım yaşadığı bir dönemde, bu yıkıma karşı kılıcı kırıpratmayanlardan böyle bir tutum beklemek gerçekçi değildir.

Dolayısıyla bugünün görevi, birleşik 1 Mayıs adı altında her biri meşrebine göre sınıf hareketini kontrol altında tutmaya çalışan yapıların sözde birleşik eylemini savunmak değil, her yanıyla çürüten, çürüdükçe daha da geriye çekilen sendikal yapıları bu bürokratik kastın tahakkümünden çekip çıkarmayı başarmaktır. Tabiri caizse, mevcut sendikal yapıyı yıkarak yenisini eylem ve mücadele içinde yeniden yaratmaktır.

DİSK ve yanına aldığı kurumların alelacele açıkladığı Kadıköy eylemine rağmen, işçi sınıfının Taksim’e çıkışının 50. yılında yüzünü Taksim’e dönen güçlerin gösterdiği irade bu açıdan da belirli bir önem taşımaktadır.

Ancak unutulmaması gereken şudur ki sendikal hareketin bugün içerisine düşürüldüğü durum yalnızca sendikal yapıların kendi iç süreçlerinin ürünü değildir. Aksine, sınıf mücadelesi iddiasını taşıyan siyasal örgütlenmelerin geçmişte izlediği çizgi de bürokratik kastın sendikalarda kurduğu hâkimiyetin ve yol açtığı çürümenin önemli nedenlerinden biridir.

Dolayısıyla yapılması gereken, bürokrasinin yıkıcı etkisinden yola çıkarak sendikaları bürokratların insafına terk etmek değil, bu kasti sendikalardan sökülmeyi başarmaktır. Bunun da yolu sınıfın fabrika fabrika havza havza tabandan örgütlenmesinden, bu örgütlenme içinde sınıfa yapılacak politik müdahaleden geçmektedir.

Utancı ve gururu bir arada yaşatan direniş

Bir ülke düşünün... İşçilerin verdikleri emeğin karşılığı olarak ücretlerini ve hak ettikleri tazminatlarını bile alamadığı... Ücretlerini alabilmek için yıllar boyunca mahkeme kapılarında süründürüldüğü, açıklıkla terbiye edilmeye çalışıldığı... Patronlarla kapalı kapılar ardında anlaşan sendika ağalarının işçileri sırtından hançerlediği, ülkeyi yönetenlerin tüm yasaları patronların çıkarı için düzenlediği ve kullandığı...

Evet, bu ülkeyi hepimiz biliyoruz. Bu ülkenin adı Türkiye. Gerçi, söz konusu kapitalizm olduğunda ülkelerin adı değişse de işçilere reva görülen koşullar çok fazla değişmiyor.

“Artık yeter!” diyerek Ankara yoluna düşen ve mücadeleleriyle ülke gündemine giren Doruk Madencilik işçilerinin yaşadıkları da, hepimizin bildiği, hatta çoğu zaman bizzat deneyimlediği bu tablodan farklı değildi. Devlet imkânlarıyla ihya edilen bir patron, sırtlarından servetine servet katarken, hak edilmiş ücret ve tazminatları ödemeye dahi tenezzül etmiyordu.

Başvurdukları her kapıda sorunlarını çözeceklerini söyleyenler ise, oylarını aldıktan sonra verdikleri sözleri birer birer unutuyordu. İşbirlikçi sendikacıları ise görmek bile mümkün değildi, onlar için işçiler yok hükmündeydi...

Halen çalışanların aylardır, işten çıkıp mahkemelik olanların yıllardır alamadığı ücretleri için bir araya geldiler ve üye yapıldıkları işbirlikçi sendikayı bir kenara bırakıp Bağımsız Maden-İş ile birlikte ve haklılıklarına duydukları güvenle yola düştüler. Muhatapları Ankara’ydı, devletti... Çalıştıkları maden TMSF tarafından bugün sahibi olan Yıldızlar Holding’e devredilmiş ve işçisinin ücretini bile ödemeye

yanaşmayan bu holding yıllar boyunca teşviklerle ihya edilmişti. Keza onları hak edilmiş ücretlerini alabilmek için bile yıllarca mahkeme kapılarında beklemeye zorlayan yine devletten başkası değildi.

Günler süren bir yürüyüşle Ankara’ya vardılar. Attıkları her adımda birbirlerine duydukları güveni perçinlediler, seslerini daha fazla duyurdular. Günler sonra tüm taleplerinin haklı olduğunu itiraf etmek zorunda kalacak olanlar, Ankara’ya vardıklarında onları polis zoru ile yıldırma çalışmaları. Coplandılar, gözaltına alındılar. Ama haklı olduklarını biliyor ve birbirlerine güveniyorlardı. Önce Enerji Bakanlığı’nın önünde, ardından Kurtuluş Parkı’nda yarı çıplak bedenlerini açlık grevine yatırdılar. Ankara’lı işçi ve emekçilerin, ilerici-devrimci kurumların desteği ile daha da büyüyen direnişleri sayesinde tutmayacakları sözleri verip iki de cop sallatarak onları geri gönderebilecekleri sananların hesaplarını boşa düşürdüler.

Ankara’da bir hafta süren direnişin ardından patron ve üç bakanlığın

yetkilileri masaya oturmak, işçilerin haklı olduğunu itiraf etmek ve taleplerinin karşılanacağına söz vermek zorunda kaldılar. İşçilerin avukatı varılan anlaşmanın ardından yapılan protokolün ayrıntılarını kamuoyuna açıklarken utancı ve gururu bir arada yaşadıklarını söylüyordu. Utanç kısmı patronların yasal olarak yerine getirmek zorunda olduğu çalışma koşulları için, hak edilmiş ücret alacakları için bile günler boyunca direnmenin gerekmesiydi. Elbette ki bu utanç Doruk Madencilik işçisinin değildi. Onları ve hepimizi bu ve benzeri koşullara mahkûm edenlerin utancıydı. Ama onların da utanmadıklarını ve utanmayacaklarını biliyoruz. Bu yüzden bu utanç bu yaşananların tekrarlanmasına izin verdiğimiz sürece, en temel haklarımızı gasp etmelerini sineye çektiğimiz sürece hepimizin utancı olacaktır. Bu utancı daha fazla yaşamamak için ise Doruk Madencilik işçilerinin direniş iradesini örnek almak, haklı gururunu paylaşmak ve büyötmek gerekiyor. Daha fazla utanmamak için Doruk Madencilik işçisi gibi direnmek gerekiyor.

“Akarsuyun, meyve çağında ağacın, serpilip gelişen hayatın düşmanı”dır kapitalizm!

Kapitalizm yalnızca insanın ve emeğin değil, doğanın ve tüm canlı yaşamın da düşmanıdır. Kâr hırsı, önüne çıkan her şeyi metalaştırır, yok etmekten çekinmez. Bu yüzden “Kapitalizm gölgesini satamadığı ağacı keser” sözü boşuna söylenmemiştir.

Bu günlerde Akbelen’de çevre mücadelesinin simgelerinden biri haline gelen Esra Işık’ın, maden açmak için köylülerin arazilerine el koymak isteyen sermaye çevrelerinin isteği doğrultusunda tutuklanması, Varto’da JES projelerine karşı yükselen tepkiler, doğa talanını yeniden gündeme taşımış durumda. Oysa Türkiye’de kapitalistlerin doğa düşmanlığı da buna karşı verilen mücadeleler de yeni değil. Yıllar önce Bergama’da köylüler “ölüler altın takar mı?” diyerek altın madenine karşı ayağa kalkmış, yaşamlarını ve doğayı savunmak için önemli bir direniş ortaya koymuşlardı.

Bugün ise “ülkeyi bir şirket gibi yönetmekten” söz eden bir anlayışın, doğaya yönelik saldırıları hızlandırdığı bir dönemdeyiz. Enerji santralleri, maden sahaları ve benzeri projeler, doğayı ve yaşam alanlarını hiçe sayarak, yalnızca daha fazla kâr elde etmek amacıyla hayata geçirilmek isteniyor. Bu projeler, “acele kamulaştırma” kararlarıyla devlet gücü kullanılarak yürütülen bir mülksüzleştirme sürecine dönüşmüş durumda. Köylülerin toprakları gasp edilerek yerli ve uluslararası sermayeye peşkeş çekiliyor.

Temmuz 2025’te yürürlüğe giren “Süper İzin Yasası” ile yasal kılıfını da oluşturdukları bu devasa peşkeş hareketinde ÇED Raporlarını da devre dışı bırakarak yer altı ve yer

üstü zenginliklerini talan etmeye çalışıyorlar.

Özellikle maden talanı son yıllarda çıkarılan torba yasalarla akıl almaz boyutlara ulaştı. 81 ilin 60’ında toplam 1,5 milyon hektarı bulan alan, yani Balıkesir’in yüz ölçümünden daha geniş bir alan bu amaçla satışa çıkarıldı ve bunun yaklaşık 635 bin hektarı çoktan satıldı.

Kapitalistlerin çıkarı uğruna feda edilen bu devasa arazilerde yürütülen nadir toprak elementleri ve altın madenciligi gibi faaliyetler ise; radyoaktif atıklar, aşırı su tüketimi ve zehirli atık yığınlarıyla bir ekolojik yıkım yaratarak yaşamı imkânsız hale getiriyor. Planlanan mega madencilik faaliyetleri, eski teknolojilerin aksine, devasa miktarlarda toprağı kazarak geri dönüşsüz bir şekilde doğayı ve canlı yaşamı yok ediyor. Bu, uluslararası tekellerin çevre ülkelerin doğal zenginliklerini “temiz teknoloji girdisi” olarak tanımladığı bir sömürü ve işgal planından başka hiçbir şey değil.

Bu topraklarda yaşayanlara ise ya güvencesiz ve tehlikeli koşullarda madenlerde çalışmak ya da kentlerde ucuz iş gücü haline gelmek dayatılıyor. Kapitalistlerin kâr ve rant hırsı, yaşamın her alanını tehdit ediyor. Bu yüzden Akbelen’de sökülme istenen zeytin ağaçları ya da ülkenin herhangi bir yerindeki benzer girişimler, yalnızca doğaya değil, doğrudan yaşam hakkına yöneliktir.

İnsana, emeğe, doğaya ve tüm canlılara düşman olan bu sömürü düzenine karşı, insanca bir yaşam ve yaşanabilir bir dünya için mücadele etmekten başka bir yol yoktur.

Okul saldırıları münferit değil... Şiddeti düzen üretiyor!

Nisan ayının ortasında önce Urfa Siverek’te bir öğrencinin okulda gerçekleştirdiği ve 16 kişinin yaralandığı saldırıyla sarsıldık. Bu olayın şoku atlatılmadan, 24 saat sonra Maraş’ta yine bir öğrenci tarafından gerçekleştirilen saldırıda biri öğretmen olmak üzere 11 kişi yaşamını yitirdi.

Ardı ardına yaşanan bu saldırılar toplumda büyük bir infial yarattı. Pek çok aile, çocuklarını okula gönderirken hâlâ tedirginlik yaşıyor.

Saldırıların hemen ardından iktidar sözcüleri, olayların gerçek nedenlerini tartışmak yerine bunları “münferit” vakalar olarak göstermeye çalıştı. Saldırılan çocukların bireysel psikolojisine bağladılar. Sosyal medya, şiddet içerikli oyunlar ve dijital platformlar vb. etkilerden dem vurdular. Ardından da bilindik “çözüm” önerileri devreye sokuldu, okullarda polis ve jandarma varlığının artırılması, sosyal medyaya erişim kısıtlamaları, dijital alanların denetimi... Hatta çocuklar üzerinde sürekli gözetim anlamına gelen “siber devriye” gibi uygulamalar gündeme getirildi.

Oysa asıl sorulması gereken soru şudur: Okullarda giderek artan şiddetin kaynağı nedir? Öğretmenlere yönelik saldırılardan toplu katliamlara varan bu tabloyu ne beslemektedir?

Öncelikle söylemek gerekir ki, okullarda yaşanan şiddet toplumun her alanında tırmandırılan şiddetten bağımsız değildir. Günümüzde kadınlara, çocuklara, emekçilere, hatta hayvanlara dönük şiddet tırmanışa geçmiş durumdadır. Tüm bunlar bir arada düşünüldüğünde artan şiddet vakaları “münferit” diyerek geçiştirilemez. Toplumun yaşadığı sosyal sorunlara ve bunların kaynağı olan politikalara bakmak gerekir.

Sermaye iktidarı, sömürüye ve eşitsizliğe dayalı bu düzeni sürdürmek ve ayakta kalmasını sağlamak için şiddeti sürekli üretir. Özellikle son 24 yılda

sermayenin vurucu gücü olan AKP iktidarı eliyle şiddete kaynaklık eden politikalar alabildiğine tırmandırıldı. Eşitsizlikleri ve yoksulluğu yönetebilmek için işçiler, emekçiler, kadınlar ve gençler üzerinde baskı ve şiddet artırıldı. Topluma boyun eğdirmek, daha fazla sersemletmek için uyuşturucu, kumar, fuhuş, çeteleşme vb. yaygınlaştırılarak aynı zamanda toplumun çürümesi de hızlandırıldı.

Son süreçte okullarda ve somut olarak gençlerde yaşanan şiddet bu tablodan bağımsız değildir. 2012 yılında yaptığı bir konuşmada Erdoğan ne diyordu? “Dindar ve kindar bir nesil yetiştirmeliyiz!”

Gençlik, her geçen gün artan ekonomik ve sosyal sorunlar nedeniyle geleceğini göremez hâle geldi, umudunu kaybetti. Bilimsel niteliğini gün geçtikçe kaybeden, ÇEDES’lerin ve MESEM’lerin hâkim hâle getirilmeye çalışıldığı eğitim sistemi piyasacı ve gerici bir niteliğe büründü. Son dönemde örneklerine sıklıkla rastladığımız çeteleşme ve mafyatik özentiler, geleceğini göremeyen gençler için bir adres hâline gelmeye başladı. Tüm bu sosyal sorunlarla birlikte alabildiğine bireyselleşen gençlik kesimlerinde şiddet kolayca başvurulmuş bir yönetime dönüştü. Yaşanan saldırılar, şiddetin olağanlaştırıldığı ve öfkenin öğretmenlere ve öğrencilere yöneltildiği atmosferin bir sonucu olarak gerçekleşti.

Okul saldırılarını ve okullardaki şiddeti ortadan kaldırmak, çocukların ve gençlerin de bir parçası olduğu toplumda işçilere, emekçilere ve kadınlara dönük şiddeti ortadan kaldırmaktan geçer. Bu da şiddetin bizzat sorumlusu olanların yapabileceği bir şey değildir.

Şiddeti engellemek, şiddetten beslenen ve onu sürekli üreten bu sömürü düzenine karşı işçi ve emekçilerin mücadelesini yükseltmekle mümkündür. Çocuklarımızı korumak ve onlara yaşanabilir bir gelecek sunmanın başka bir yolu yoktur.

Barta işçileri haklarından vazgeçmiyor

Tazminat ve maaş alacakları gasp edilen Barta Tekstil işçileri mücadeleyi sürdürüyor. İşçiler, 23 Nisan'da Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası'nda yaptıkları basın toplantısıyla hem yaşadıkları hak ihlallerini hem de kararlılıklarını bir kez daha duyurdu.

Açıklamanın başında DEV TEKSTİL yöneticisi Fatma Alökmen, Barta'da yaşananların sistematik bir hak gaspı olduğunu belirterek sürece ilişkin bilgi verdi. Ardından işçiler adına yapılan açıklamada, yıllardır ağır koşullarda, düşük ücretlerle ve baskı altında çalıştırıldıkları vurgulandı.

"Yıllarımızı verdiğimiz fabrikada insan yerine konmadık. Yoğun mesailer, mobbing ve sefalet ücretleri dayatıldı. Patronlar lüks içinde yaşarken biz geçim derdine mahkûm edildik" diyen işçiler, yaşadıkları sömürüyü ifade etti.

İşçilerin geçmişte parçalı duruşu nedeniyle yeterince güçlü

olmadıklarını, ancak bugün daha örgütlü ve kararlı olduklarını belirten açıklamada, "Biz açken sizin rahat yaşamanıza izin vermeyeceğiz. Nerede olursanız olun, karşınıza çıkacağız" denilerek mücadele kararlılığı bir kez daha vurgulandı.

Markalara ve Çalışma Bakanlığı'nın süreçteki rolüne de değinilen açıklamada, ucuz iş gücüne dayalı sistemden faydalanan tüm tarafların yaşananlardan sorumlu olduğu ifade edildi. "Haklarımız ödenmezse

markalara yönelik eylemler başlatacağız. Bu hukuksuzluğa sessiz kalan herkes suç ortağıdır" denildi.

Açıklamanın sonunda, başta Ankara'daki maden işçileri olmak üzere direnişteki tüm emekçilere selam gönderildi ve dayanışma çağrısı yapıldı.

Basın açıklamasının ardından söz alan işçiler yaşadıkları baskı, mobbing ve hak gasplarını anlattı. İşçilerin mesajı netti: Haklarını

almadan mücadeleden geri adım yok!

DEV TEKSTİL yöneticileri ise Barta'daki tablonun istisna değil, sektörün genel gerçeği olduğunu belirtti. Tekstil işçilerinin örgütlenmesinin bu sömürü düzenine karşı tek çıkış yolu olduğunu vurgulandı.

Sendika temsilcileri, "Barta işçileri direndikçe biz de yanlarında olacağız. Bu mücadele büyüyücek" dedi.

Sınıf hareketinden kısa kısa...

● Temel Conta işçilerinin grevi, DIGEL Tekstil, Şık Makas, Submed, Özgüneş Taşımacılık, Van Büyükşehir Belediyesi işçilerinin direnişleri devam ediyor.

● Bekaert İzmit ve Kartepe fabrikalarında işçiler, TİS'in tıkanması üzerine 17 Nisan günü greve çıktı.

● Birleşik Metal-İş üyesi işçiler, 28 Nisan iş cinayetlerinde yaşamını yitirenleri anma gününde vardiya değişimlerinde eylem yaptı.

● Düzce Kelebek Mobilya ve Çanakkale Doğtaş Mobilya işçileri, eksik yatırılan banka promosyonları nedeniyle 28 Nisan'da iş durdurma eylemi yaptı.

● Antep Başpınar OSB'de bulunan Flament Tekstil işçileri, tazminatsız işten çıkarılmalarına karşı 28 Nisan'da eylem yaptı.

● Dev Sağlık-İş Sendikası üyesi işçiler, 22 Nisan günü İstanbul, İzmir ve Diyarbakır'da yaptıkları eylemde 4 acil talep için mücadele başlattığını duyurdu.

● Bodrum Hapimag Sea Garden Otel'de çalışan TOLEYİS üyesi işçiler 24 Nisan günü greve çıktı.

● Özel İtalyan Lisesi öğretmenleri, grevlerinin 80. günü olan 22 Nisan'da İtalyan Büyükelçiliği önünde eylem yaptı.

● Elazığ'da Yıldızlar Eti Gümüş'te çalışan maden işçileri 18 Nisan günü greve çıktı.

● DİSK Enerji-Sen'e üye olan enerji işçileri 22 Nisan günü Bursagaz önünde eylem yaptı ve TİS sürecinin başlatılmasını istedi.

● Elif Plastik (Huhtamaki) işçileri, yönetimin "dörtlü vardiya" dayatmasına karşı 22 Nisan günü fabrika önünde eylem yaptı.

● Sivas Divriği'de OYAK'a bağlı Ermaden'in taşeronu Çiftay madencilik kapatılmasının ardından işten çıkarılan ve 5 aydır direnen işçiler 18 Nisan günü OYAK Finans Merkezi önünde eylem yaptı.

● 28 Nisan günü Konak Belediyesi önünde oturma eylemi yapan belediye işçileri, ödenmeyen TİS farkları, mesai ücretleri ve çalışma koşullarındaki sorunların çözülmesini istedi.

● Şişli Belediyesi'nde çalışan kamu emekçileri kayyımın uyguladığı hak gasplarına karşı 21 Nisan günü eylem yaptı.

● SES İzmir şubeleri, banka promosyon sözleşmelerinin yenilenmesi talebiyle 22 Nisan günü basın açıklaması yaptı.

● İzmir Bayraklı, Karşıyaka, Narlıdere ve Buca belediyelerinde yaşanan TİS anlaşmazlıkları üzerine Tüm Bel-Sen üyesi emekçiler 29 Nisan günü yarım gün iş bırakarak CHP İl Başkanlığı'na yürüdü.

● Buca Belediyesi'nde çalışan kamu emekçileri 20 Nisan'da yaptıkları eylemde verilen sözlerin tutulmasını ve ödeme planı çıkartılmasını istedi.

Direnişçi işçiler 1 Mayıs kürsülerinde

1 Mayıs birlik, mücadele ve dayanışma gününde pek çok kentte on binlerce işçi-emekçi alanlara çıktı. Sendikal hakların gasp edilmesine karşı aylardır direnen Temel Conta ve DIGEL Tekstil işçileri İzmir’de, gasp edilen hakları için Ankara’ya yürüyen ve günler boyunca baskılara, gözaltılara karşı kararlı bir mücadele sergileyen ve taleplerini elde eden Doruk Maden işçileri ise Ankara’da 1 Mayıs mitinglerinde yerlerini aldı.

İki mitinge katılan işçi ve emekçiler direnen işçilere destek ve dayanışmalarını ifade ederken, kürsü hakimiyetini elinde tutan sendika bürokratları için aynı şeyi söylemek maalesef söz konusu değil...

İzmir mitinginde kürsüde söz alan Temel Conta işçileri aylardır ekonomik zorluklara, baskı ve gözaltılara rağmen grevlerini kararlılıkla sürdürdüklerini söylerken, DIGEL Tekstil direnişçisi ise aylardır süren direniş boyunca dayanışmanın zayıflığına vurgu yaptı. On binlerce üyeye sahip sendikaların direnişi yalnız bırakmalarını ve İzmir’de birinci parti olan CHP’nin sessizliğini mahkûm etti. DIGEL işçisi, hesap soran konuşması sırasında mikrofonun elinden alınmak istenmesine izin vermeyerek tepkisini sürdürdü ve her şeye rağmen mücadeleye devam edeceklerini söyledi.

Günler boyunca Ankara’da direnişlerini sürdüren ve kararlı mücadeleleri ile toplumun gündemine oturan Bağımsız Maden-İş üyesi Doruk Maden işçilerinin ise “Madenciler kürsüye” sloganları ile sahne önüne yönelmelerinin ardından sendika bürokratları işçilere söz vermek zorunda kaldı. Doruk Maden işçisi, günler boyunca direnişi sürdürdüklerini ve direne direne kazandıklarını ifade etti. Direniş boyunca verdikleri destekten dolayı Ankara halkına teşekkür eden Doruk Maden işçisinin attığı “Yaşasın Bağımsız Maden-İş Sendikası, kahrolsun sarı sendikalar” sloganının ardından sendika bürokratları tarafından elinden mikrofon alındı.

İşçilerin, emekçilerin aidaatlarıyla oturdukları koltuklarda ahkâm kesmekten geri durmayan, ancak sermaye sınıfının kapsamlı saldırıları karşısında ekonomik zorluklara, baskılara, gözaltılara, tehditlere rağmen kararlılıkla direnen işçilere gözlerini kapatan sendika bürokratları, 1 Mayıs gibi işçi sınıfının dışı dış mücadelelerle kazandıkları bir günde direnen işçileri görmezden gelmeye devam ettiler.

İzmir ve Ankara’da yaşanan tablo, sendika bürokratlarının işçi sınıfının mücadele ve direnişine ne kadar yabancılaştıklarının ve bundan bir o kadar da korktuklarının göstergesi oldu.

2026 1 Mayıs’ını geride bıraktık. Geçmiş yıllarda olduğu gibi bu yıl da en çok tartışılan başlık İstanbul 1 Mayıs’ı oldu. Uzun bir aradan sonra, asgari bir birliktelikle yüzünü Taksim’e dönen güçler 1 Mayıs’ı bu hedefle örgütlediler. Burada belirleyici olan, örgütleyen kurumların sayısından çok, tüm farklılıklara rağmen geniş bir yelpazenin asgari bir çerçevede Taksim iradesinde ortaklaşabilmesiydi.

Elbette geniş emekçi kitlelerin bu iradenin parçası haline gelememesi, 2026 1 Mayıs’ının önemli bir zayıflığı olarak kaydedildi. Ancak buna rağmen sermaye, devlet ve sendikal bürokrasinin karşısında devrimci-ilerici güçler ile bağımsız sendikaların ortaya koyduğu kararlı tutum, işçi hareketinin kendisine çizilen sınırlara mahkûm olmadığını da gösterdi.

1 Mayıs’ta açığa çıkan bu eğilim, taşıdığı tüm zayıflık ve sınırlara rağmen büyütülmeli ve geleceği kazanmak adına güçlü bir manivelaya dönüştürülmelidir. Fakat bunun yapılabilmesinin yolu bu ortaklığın kendinden menkul bir öncülük anlayışının etkisinden kurtarılarak geniş sınıf kitlelerinin öznesi olduğu bir iradeye dönüştürülmesinden geçmektedir.

Taksim’in anlamı ve sınıf mücadelesi

Taksim, 1 Mayıs ve işçi hareketi açısından tarihsel bir anlam taşır. Bu nedenle 1 Mayıs’ın nerede kutlandığından bağımsız olarak her yıl yeniden gündeme gelmesi doğaldır. Sendikalar ile ilerici-devrimci güçler arasında Taksim eksenli yaşanan ayrışmalar ise, meydanın tarihsel anlamına ilişkin farklı değerlendirmelerden çok, sınıf mücadelesine, sınıf hareketine ve onun ihtiyaçlarına dair farklı bakış açılarından kaynaklanmaktadır.

Bu yönüyle Taksim tartışması hiçbir zaman yalnızca bir “alan” tartışması olmamıştır. Tarihsel anlamının ötesinde, güncel olarak sınıf hareketine nasıl yaklaşıldığının bir göstergesi olagelmıştır.

Bu durum, Taksim’in bazı çevreler açısından kendi başına kazanılması

gereken bir hedef, adeta bir fetiş haline getirilmediği anlamına gelmez. Aksine, sınıf hareketinin mevcut düzeyine yabancı olan kimi yapılar için Taksim tartışması, politik zayıflıkların üzerini örten bir perde işlevi görmüştür. Aynı durum sendikal bürokrasi için de geçerlidir. Bunun gereklerini yerine getirmeseler de yeri geldiğinde söylem düzeyinde en güçlü “Taksim savunuculuğunu” yapanların onlar olması şaşırtıcı değildir.

Bugün sınıf hareketi geri bir seyir izlemekte ancak geniş sınıf kitlelerinin karşı karşıya kaldıkları yoğun saldırı dalgası ve mahkûm edilmek istendikleri kölece yaşam ve çalışma koşulları onları arayışa sürüklemektedir. Bu nedenle, bu çıkışsızlığı aşmaya yönelen her irade, mevcut gerçeklikten kopmadan ama onun sınırlarına da hapsolmadan ortaya konulduğu ölçüde, sınıf hareketini ileriye çekme potansiyeli taşıyacaktır.

Sınıf hareketini kontrol altında tutma gücü ve meşruiyeti giderek zayıflayan sendikal bürokrasinin dayatmaları karşısında, ilk Taksim çıkışının 50. yılında ve 1977 katliamının yıl dönümü öncesinde, hatırı sayılır sayıda yapının bürokrasinin ve devletin çizdiği sınırları aşarak yeniden birleşik bir tarzda Taksim’e yönelmesi bu açıdan önemli olmuştur.

Ancak sınıf mücadelesinin ihtiyaçlarına ve dolayısıyla Taksim’in yeniden kazanılmasına yanıt verecek devrimci bir hattın sınıf kitleleri içinde yaratılacak güçlü politik mevzilerle başarılı olabileceği açıktır. Bugünün en temel eksikliği de tam olarak burada yatmaktadır.

Deneyimlerle 2027’ye...

Tüm eksikliklerine rağmen 2026 1 Mayıs’ı, engellerin nasıl aşılabileceğine dair önemli bir deneyim biriktirmiştir. Bu birikimi ileri taşımak, sınıf mücadelesinin tüm samimi öznelinin sorumluluğudur.

2026 1 Mayıs’ının açığa çıkardığı enerjiyle 2027’ye hazırlanmak ertelenemez bir görevdir. Bu sürecin ilk önemli durağı, temmuz ayında Ankara’da gerçekleştirilecek NATO Zirvesi olacaktır.

Ülkenin dört bir yanında 1 Mayıs coşkusu

2026 1 Mayıs'ında on binlerce işçi ve emekçi ülkenin dört bir yanında talepleri ile meydanları doldurdu, sınıfsız ve sömürsüz bir dünyaya olan özlemlerini haykırdı. Kriz koşulları ile birlikte derinleşen yoksulluk ve sefalet, emperyalistlerin savaş politikaları ve temmuz ayında Ankara'da gerçekleştirilmesi planlanan NATO zirvesi, faşist zorbalık uygulamalarına karşı demokratik hak ve özgürlüklere yönelik talepler gerçekleşen 1 Mayıs eylemlerinin ana gündemleriydi. Bunların yanı sıra yaşadıkları özgün sorunlar ve taleplerle alanlarda buluştu.

1 Mayıslar'da işçi sınıfının en geniş kesimleri ile alanları doldurması sorumluluğunu taşıyan sendika bürokratları ise 2026 1 Mayıs'ında da bu görevlerinden kaçtılar. Türk-İş ağaları soluğu Edirne'de alırken Hak-İş bürokratları Bursa'da,

15 bin kişilik bir meydanı bile dolduramadıkları bir mitingi dualar ederek geçtirdiler. Bir diğer yandaş sendika Memur-Sen'in kaçtığı adres ise Çorum oldu. Bir milyonu aşkın üyesi olan bu konfederasyonlar 1 Mayıs'ta işçi sınıfını ortada bıraktılar. Türk-İş'e bağlı sendikaların bir kısmı ise Edirne mitingine katılmayarak buldukları alanlardaki mitinglere katıldılar ya da ayrı eylemler yaptılar.

DİSK ve KESK bürokratları ise 1 Mayıs öncesinde her sene yaptıkları "1 Mayıs alanı Taksim Meydanı" açıklamalarını bir kez daha unuttular ve Kadıköy'de bir miting gerçekleştirdiler. DİSK, KESK, TMMOB ve TTB'nin çağrısı ile gerçekleşen mitingde "güvenceli iş, insanca ücret" ve "gelirde, vergide adalet" talepleri öne çıktı. İlerici-öncü işçilerin

ve kurumların ortaya koyduğu Taksim iradesi karşısında sönük bir atmosferde geçen Kadıköy mitinginde ekonomik taleplerin yanı sıra emperyalist savaş karşıtlığı ile tutuklu gazeteci ve sendikacıların serbest bırakılmasına yönelik talepler de kendisine geniş bir şekilde yer buldu. Türk-İş'e bağlı birçok sendika şubesi Edirne'ye gitmeyerek Kadıköy'de gerçekleştirilen mitingde katıldılar. DİSK'e bağlı sendikalar arasında Birleşik Metal-İş, Türk-İş'e bağlı sendikalar arasında TÜMTİS katılımı ve coşkusu ile öne çıkan sendikalar oldular.

İstanbul 1 Mayıs'ının asıl adresi ise Taksim'e yürüme iradesi ile yapılan Mecidiyeköy Buluşması çağrısı oldu. Türkiye işçi sınıfının 1 Mayıslar'da ilk kez alanları,

Taksim Meydanı'nı doldurduğu 1976 1 Mayıs'ının 50. yılında çok sayıda ilerici-devrimci kurumun çağrısı ile binlerce işçi ve emekçi Mecidiyeköy'de toplandı. Taksim'e yürüme iradesi ile saat 11'den itibaren Mecidiyeköy'de toplananlar polisin engelleme girişimlerine, biber gazı ve coplu saldırılarına rağmen anlamlı bir direniş sergilediler. Taksim'e yürüme iradesi ile gerçekleştirilen bu eylemlerde 600'e yakın işçi ve emekçi göz altına alındı. Ayrıca DİSK'e bağlı Nakliyat-İş Sendikası da Fatih'te bulunan genel merkezi önünde toplanarak Taksim'e doğru bir yürüyüş gerçekleştirdi. Nakliyat-İş, Bozdoğan Kemerleri'nin yanında gerçekleştirdiği kitlesel açıklamanın ardından temsili bir heyetle 1977 katliamının yaşandığı Kazancı Yokuşu'nda bir anma gerçekleştirdi.

İşçi kenti Gebze'de ise 2026 1 Mayıs'ı ruhuna uygun bir şekilde kitlesel bir işçi katılımına sahne oldu. Gebze Sendikalar Birliği'nin çağrısıyla bir araya gelen binlerce işçi fabrika pankartları ile 1 Mayıs alanındaki yerini aldı. Özellikle Petrol-İş ve Birleşik Metal-İş kortejlerinde onlarca fabrikadan işçiler fabrika kortejleri ve taleplerine ilişkin hazırladıkları dövizlerle yürüdü. Ekonomik taleplerin yanı sıra emperyalist savaş ve NATO karşıtlığı Gebze 1 Mayıs'ında da öne çıkan gündemler oldu. Eğitime yönelik saldırıların yanı sıra son dönemde okullarda yaşanan silahlı saldırıların ardından eğitim emekçilerinin Milli Eğitim Bakanı Yusuf Tekin'i istifaya çağırın sloganları da öne çıkan gündemler arasındaydı.

Ankara'da 1 Mayıs AKM önünden Tandoğan Meydanı'na yapılan yürüyüşle ve burada gerçekleştirilen mitingle kutlandı. Yaklaşık 15 bin kişinin katıldığı, kitlesel ve coşkulu bir atmosfere sahip olan Ankara 1 Mayıs'ında geçtiğimiz günlerde direnişlerini zaferle sonuçlandıran Doruk Madencilik işçilerinin katılımı coşkuyu daha da artırdı. İnsanca ücret, vergide

adalet, güvenceli iş ve parasız kamusal hizmet talepleri diğer tüm alanlarda olduğu gibi Ankara 1 Mayıs'ında da öne çıkan talepler oldu. Yine, NATO ve emperyalist savaş karşıtı şiar ve sloganlar da 1 Mayıs alanında kendisine geniş bir yer buldu. Tertip Komitesi'nin engelleme girişimlerine rağmen kitlenin basıncı ile kürsüye çıkan Doruk Madencilik işçileri mitingde katılanları selamladılar. Maden işçilerinin sendikal bürokrasi karşısındaki sözlerinden rahatsız olan Tertip Komitesi konuşmacı işçinin elinden mikrofonu almaya çalışırken mitingde katılanlar tarafından protesto edildi. Türk-İş ve Hak-İş'e bağlı sendikalar ise mitingde katılmayarak Ulus Meydanı'nda ayrı bir açıklama gerçekleştirdiler.

İzmir 1 Mayıs'ı da yerel işçi direnişlerinin sendikal bürokrasiye yönelik haklı tepkilerinin kürsüye taşındığı bir diğer alan oldu. DIGEL ve Temel Conta işçileri de yine Tertip Komitesi'nin engelleme girişimlerine rağmen yaptıkları konuşmalarında direnişlerini görmeyen, görevlerini yerine getirmeye bürokratları eleştirdiler. Tertip Komitesi'nin İzmir

Büyükşehir Belediye Başkanı işçi düşmanı Cemil Tugay'a söz verme girişimi de alanda bulunan öncü işçiler ve devrimciler tarafından engellendi. Dört ayrı koldan yapılan yürüyüşlerle Gündoğdu Meydanı'nda gerçekleştirilen mitingde DİSK- KESK ve Türk-İş kortejlerinde belirgin bir zayıflık göze çarpıyordu. Emperyalist savaş, devam eden işçi direnişleri, Taksim'de 1 Mayıs yasağı ve ekonomik-sosyal taleplerin öne çıktığı İzmir 1 Mayıs'ın tazminat hakları için mücadelelerini sürdüren Barta Tekstil işçileri de Ege İşçi Birliği ile birlikte 1 Mayıs alanında yerlerini aldılar.

Bursa'da DİSK, KESK, TMMOB ve Bursa Tabip Odası'nın çağrısıyla Osmangazi Meydanı'nda bir araya gelen binlerce emekçi Eski Stadyuma yürüdü. Türk-İş'e bağlı Yol-İş, Kristal-İş, TÜMTİS ve Toleyis de Bursa'da düzenlenen mitingde yer aldılar. Yağmurlu ve soğuk bir havada gerçekleşen mitingde ücretlerin enflasyon karşısında erimesine karşı mücadele vurgusu yapılırken, "insan onuruna yaraşır ücret", "güvenceli çalışma koşulları" ile "gelirde ve vergide adalet" talepleri öne çıktı.

Kayseri'de 1 Mayıs, Mimar Sinan Parkı'nda coşkulu bir mitingle kutlandı. Şehrin farklı noktalarından oluşturulan yürüyüş kollarının etkisiyle 1 Mayıs atmosferi şehrin geneline yayıldı. OSB işçilerinin Kayseri İşçi Birliği dövizleri ile yer aldığı mitingde Dev Yapı-İş korteji katılımıyla dikkat çekti. Tertip Komitesi adına açıklamayı okuyan DİSK Bölge Başkanı miting alanında bulunan ileri ve devrimci işçiler tarafından "Kahrolsun sendika ağaları" sloganı ile protesto edildi.

Emeğin Kurtuluşu, İstanbul/Taksim, Gebze, Ankara, İzmir, Bursa, Kayseri ve Aksaray 1 Mayıslarında "Emperyalist savaşa, krizin faturasına ve faşist zorbalığa geçit yok!" pankartı ile yerini aldı. Çanakkale, Amed, Muğla, Eskişehir, Mersin, Adana, Balıkesir, Van, Artvin, Antalya, Sivas, Hatay, Samsun, Tokat ve Zonguldak başta olmak üzere onlarca ilde de 1 Mayıs'ta on binlerce işçi ve emekçi meydanlarda buluştu. İşçi sınıfının uluslararası birlik, dayanışma ve mücadele gününde ortak talepler ve mücadele kararlılığı bir kez daha meydanlara yansıdı.

Farklı dillerde, aynı umut ve coşkuyla...

2026 1 Mayıs'ında dünyanın dört bir yanında işçi sınıfı ve ezilen halklar meydanları doldurdu. Derinleşen sınıfsal eşitsizliğe ve yoksulluğa, faşizan uygulamalara ve savaş politikalarına karşı farklı dillerde ama aynı bilinç ve ruhla mücadele kararlılığını ortaya koydu.

Her yıl en görkemli 1 Mayıs gösterilerinin gerçekleştiği **Küba**'da bu yıl da 500 bini aşkın Kübalı sokaklara çıkarak ABD'nin ambargolarına ve dayatmalarına meydan okudu. Küba'da 1 Mayıs, her yıl geleneksel olarak düzenlendiği "Devrim Meydanı" yerine ABD Büyükelçiliği'nin tam karşısındaki "Tribuna Antiimperialista José Martí Meydanı"nda gerçekleştirildi. Küba halkı emperyalist saldırganlığa ve sıkılaştırılmış ablukaya boyun eğmeyeceğini, kapitalist köleliğe dönmeme kararlılığını bir kez daha ortaya koydu.

Trump yönetiminin dünya halklarını tehdit ettiği **ABD**'de ise son yılların en yaygın ve kitlesel 1 Mayıs gösterileri yaşandı. ABD genelinde 50 eyalette ve 3 binden fazla noktada düzenlenen eylemler, "May Day Strong" (Güçlü 1 Mayıs) koalisyonu ve "No Kings" (Kral Yok) hareketi tarafından gerçekleştirildi. Eylemlerde Trump yönetiminin saldırgan politikaları ile derinleşen sınıfsal eşitsizlik en temel gündem maddeleri oldu. Lojistik, havacılık ve eğitim sektörlerinde iş durdurular yaşandı; 100 binden fazla öğrenci ders boykotları gerçekleştirdi.

Arjantin'de, on binlerce işçi, Milei hükümetinin grev hakkını kısıtlayan ve çalışma gününü 12

saate çıkarmayı amaçlayan işçi düşmanı yasalarına karşı alanlara indi. **Brezilya**'da çalışma saatlerinin azaltılması ve taşeronlaşmaya karşı çıkılırken; **Meksika**'da asgari ücret politikaları, **Kolombiya**'da ise kayıt dışı istihdam ve iş güvencesi temel gündemler oldu.

2026 1 Mayıs eylemleri Avrupa genelinde; artan hayat pahalılığına, savaş politikalarına, militaristleşmeye, sosyal haklara yönelik saldırılara karşı tepki ve Filistin halkı ile dayanışma temaları etrafında birleşen kitlesel bir öfke ve direniş dalgası olarak şekillendi.

Almanya'da militarizm, silahlanma ve zorbalıkla dayatılan sosyal yıkım saldırıları eylemlerin odak noktasıydı. Hükümetin devasa silahlanma paketlerine ve zorunlu askerliği gündeme getirmesine karşı gençler ve işçiler, "silahlanmaya değil, eğitime bütçe" talebiyle alanlara çıktılar. İşçiler, "Önce bizim işimiz, sonra sizin kârınız" şiarıyla sağlık ve sosyal güvenlik sistemindeki kesintilere karşı çıktılar.

Fransa'da, gerçekleşen eylemlerde artan hayat pahalılığı ve güvencesizliğin, Ukrayna ve Orta Doğu'daki savaşların yarattığı yıkımla doğrudan bağlantılı olduğu dile getirildi. On binlerce işçi, insanca yaşam talebi ile barış özlemini birleştirerek meydanlara çıktı.

İspanya'daki eylemler, ekonomik krizin faturasının halka kesilmesine ve artan savaş bütçelerine karşı güçlü birer protesto oldu. Madrid'de on binlerce kişi "Savaşın bedelini kapitalizm ödemeli!" sloganıyla

yürüyerek düşük ücretlere, derinleşen konut krizine ve artan militarizme tepki gösterdiler. **Barcelona**'da UGT ve CCOO sendikaları öncülüğünde yapılan mitingde ise savaşın yol açtığı enerji ve yakıt maliyetlerine karşı yakıt fiyatlarının sınırlandırılması, temel ihtiyaçların ücretsiz karşılanması istendi.

İtalya'da işçiler; yüksek ücret, zenginlere yönelik servet vergisi, işten çıkarmaların durdurulması ve ücret kaybı olmaksızın çalışma saatlerinin azaltılması taleplerini dile getirdiler. Grev hakkını savundular. Ayrıca eylemlerde İsrail'in saldırdığı Sumud filosu selamlanarak tutuklu aktivistlerin serbest bırakılması istendi.

Hollanda'da hükümetin işsizlik ve iş göremezlik ödeneklerini azaltma politikalarına karşı işçi ve emekçiler büyük bir öfke ile alanlara çıktılar.

İsviçre'de "İsviçre silahları ve bankaları her yerde katlediyor" sloganının öne çıktığı eylemlerde Avrupa sermayesinin emperyalist savaşlardaki rolü teşhir edildi. Sosyal demokrat sendikaların taleplerini yetersiz bulan gruplar ilk kez ayrı bir "1 Mayıs bloku" oluşturarak kendi eylemlerini gerçekleştirdiler.

Yunanistan, Avrupa'nın en militan 1 Mayıs eylemlerine ev sahipliği yaptı. Genel grev ile hayatı durduran işçiler; dondurulan ücretlerin artırılmasını ve kamu hizmetlerine daha fazla bütçe ayrılmasını talep etti. Atina ve Selanik'te gerçekleşen kitlesel mitinglerde "Onların kârları ve savaşları için hiçbir fedakârlık yok" şiarı yükseltildi. Ayrıca "Filistin'e özgürlük!" sloganları da eylemlerde öne çıktı.

Güney Kore'de on binlerce işçi KCTU (Kore Sendikalar Konfederasyonu) öncülüğünde alanlara çıktı. 63 yıl önce askeri rejim tarafından ismi değiştirilen ve resmî tatil olmaktan çıkarılan 1 Mayıs'ın bu yıl yeniden resmî tatil olarak kabul edilmesi kutlandı.

Filipinler'de on binlerce eylemci, insanca ücret ve vergide adalet taleplerini anti-emperyalist bir vurguyla birleştirdiler. ABD'nin bölgedeki askeri varlığına ve savaş oyunlarına karşı "asker yok, üs yok, savaş oyunu yok" dediler.

Japonya'da 371 şehirde 280 bin kişinin katıldığı eylemler yapıldı. Japon emekçiler, ülkeyi savaşa sürükleyecek anayasa değişikliği planlarına ve militarizme tepkilerini gösterdiler.

Endonezya'da binlerce işçi Parlamento binası önünde toplanarak hayat pahalılığına ve yolsuzluklara karşı öfkesini dile getirdi. **Pakistan**, **Hindistan** ve **Bangladeş**'te Karaçi ve Dakka gibi merkezlerde işçi örgütleri ve sendikalar, yoksulluğa ve kapitalist sömürüye karşı kitlesel yürüyüşler düzenlediler.

Kamerun'da işçiler ve kamu emekçileri, kendi iş kollarını simgeleyen renkli kıyafetlerle kortejler oluşturdular. **Nijerya**'da ise işçiler marşlar eşliğinde yürüyerek taleplerini haykırdılar. **Güney Afrika**'da işçiler, küresel eşitsizliğe ve güvencesizliğe karşı tepkileriyle 1 Mayıs alanlarına çıktılar.

Yeni Zelanda'da özellikle sağlık çalışanları, yapılmak istenen yasal düzenlemelere karşı protestolar düzenlediler. Artan enerji fiyatları nedeniyle yaşanan reel ücret kayıplarına karşı daha yüksek ücret talebini dile getirdiler.

KÜBA'DA 1 MAYIS GÖSTERİSİ

ABD AMBARGOSUNA BÜYÜK TEPKİ

Gülistan Doku cinayeti ve çürüyen düzen gerçeği...

Geçtiğimiz haftaların en önemli gündemlerinden biri, kuşkusuz Dersim’de bundan 6 yıl önce şüpheli bir şekilde ortadan kaybolan ve kendisinden bir daha haber alınmayan Gülistan Doku soruşturmasındaki gelişmelerdi. Soruşturma kapsamında Gülistan’ın katledilmesinin sorumlusu olarak dönemin Tunceli Valisi Tuncay Sonel’in oğlu Mustafa Türkay Sonel ile birlikte 14 kişi tutuklandı. Tutuklananlar arasında dönemin Vali Sonel’in kendisi de yer alıyor.

Adalet Bakanı, 2025 yılında yeni delillere ulaşıldığını ve soruşturmanın bu aşamaya yeni geldiğini iddia etse de 6 yıldır “Gülistan Doku nerede?” sorusunu sormaktan vazgeçmeyen ailesi, ilerici-devrimci kurumlar ve kadın örgütleri, süreç boyunca delillerin karartılmaya çalışıldığına, iddialar karşısında gerekli adımların atılmadığına ve failerin araştırılmasının engellendiğine dikkat çekiyor.

Dönemin valisi de dâhil olmak üzere bir dizi devlet görevlisinin yargılanması için “düşmeye” basılmasında farklı iç hesapların olduğu iddiası doğru bile olsa, sürecin bu aşamaya kadar gelmesi başta Gülistan’ın ailesi olmak üzere

yıllardır sürdürülen mücadelenin bir ürünü olarak görülmelidir.

Gülistan Doku cinayeti ve arkasından yaşananlar bu ülkede kadınların yaşamlarının güvende olmadığını bir kez daha gösterdi. Özellikle son 24 yıldır AKP iktidarının izlediği politikardan beslenerek kadına yönelik şiddet ve cinayetler alabildiğine artış gösterdi. Sermaye düzeninin, kadınların kazanılmış haklarını gasp eden ve kadınlara düşmanca yaklaşan politikaları, devletin tüm kurumlarıyla şiddet faillerine adeta kol kanat gemesi, şiddetin daha da tırmanmasına yol açtı.

Ancak Gülistan Doku cinayeti sürecinin bize gösterdiği bir başka gerçek, genç bir kadının katledilmesinin ardından cinayetin üstünün örtülmesi için devletin tüm olanaklarının nasıl seferber edilebildiğidir. Gülistan’ın, valinin oğlu ve arkadaşları tarafından katledildiği, bir kentte devleti temsil eden en büyük mülki amirin, emniyetin, devlet hastanesi yönetiminin vb. kurumların yöneticileri eliyle bu cinayetin örtbas ettirdiği ortaya çıktı. Bunlar yetmezmiş gibi dönemin İçişleri Bakanı’ndan AKP il yöneticilerine kadar uzanan bir ağ ile cinayetin

sorumlularının korunduğu ve soruşturmanın engellendiği görüldü.

Gülistan Doku’nun tekil bir örnek olduğu iddia edilse bile, henüz aydınlatılmayan Rabia Naz’dan Nadira Kadirova ve Yeldana Kaharman’a kadar birçok kadın ve çocuk cinayeti de benzerlik taşımaktadır. Bu düzende şiddet suçunu işlemiş ya da buna dâhil olmuş devlet görevlilerinin korunup kollandığı bir sır değildir. Yaşananlar, bu düzenin tepeden tırnağa çürüdüğünü bir kez daha gözler önüne sermektedir.

AKP iktidarının yargısının başına yeni getirilen ve kirli bir sicile sahip Adalet Bakanı Akın Gürlek, Gülistan Doku davası sürecinden yola çıkarak “adaleti tesis etmek”

için adım attıklarını, başta kadın ve çocuklar olmak üzere faili meçhul cinayetler için bir daire başkanlığı kurulduğunu duyurdu. Görülen o ki, kamuoyuna mal olmuş bazı dosyalar üzerinden kendi kirli geçmişini temize çekme derdinde Adalet Bakanı.

Gülistan Doku cinayetinde sürecin failerin yargılanması evresine gelmesi, başta ailesi olmak üzere ilerici-devrimci kurumların, kadınların ve hukukçuların mücadelesiyle mümkün olduysa, kadınların katledilmesinin engellenmesi ve failerden hesap sorulması da ancak başta kadınlar olmak üzere emekçilerin birleşik mücadelesiyle sağlanacaktır.

Hiç şüphemiz yok ki; intihar değil kadın cinayeti!

Son dönemde “şüpheli” ölümlerinin sayısı, faileri bilinen kadın ölümlerinden daha fazladır. “Şüpheli” kadın ölümlerinde kadınlar yüksekte ‘düşer’, bazen balkon bazen camdır bu düşülen yer. Kimi zaman da ‘intihar’ diye kayda geçirilir. İntihar süsü verilmiştir ve beden genelde suda bulunur. Kayıplara karışmış kadınlar vardır bir de... Kim bilir hangi ıssızda toprağın altındadır bedeni, eğer yakılıp da yok edilmediyse...

Şüpheli kadın ölümü sayılabilecek başka örnekler de vardır elbet. Ve dediğimiz gibi şüpheli kadın ölümleri de kadın cinayetleri ve kadına yönelik şiddet gibi

sıramalı bir artış göstermektedir. Bunda cezasızlık politikalarının, dosyaların hasıraltı edilmesinin ve olayların üzerinin kapatılmasının etkisi çok fazladır.

Şüpheli kadın ölümleriyle ilgili Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu’nun verilerine göre; -2017 ile 2023 arasında yüzde 82 artış görülmüştür.

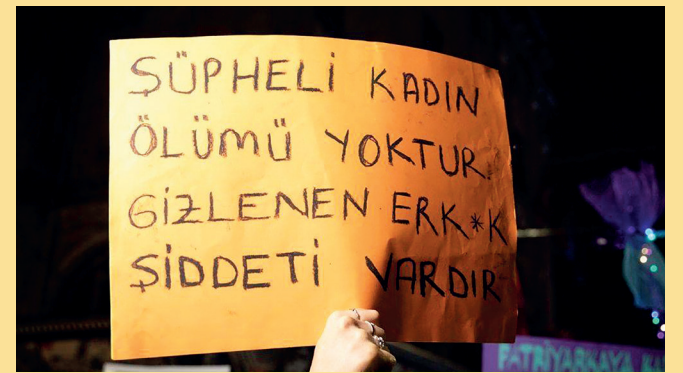
-2024’te 259 şüpheli kadın ölümü
-2025’te 297 şüpheli kadın ölümü (bu yılın kadın cinayeti sayısından fazla)

-2026’nın ilk üç ayında (Ocak-Şubat-Mart) 76 şüpheli kadın ölümü gerçekleşmiştir.

Tam da bu noktada iki örneği

hatırlatarak ne yapılması gerektiğini de belirtelim.

“İntihar etti” diye kayıtlara geçirilmeye çalışılan Şule Çet için ısrarla ‘intihar değil cinayet’ denildi. Tecavüze uğrayıp plazadan aşağı atıldığı, verilen mücadeleler sonucu ortaya çıkarıldı. Ve mahkemeden emsal bir karar verilmesi sağlandı. “Gülistan Doku nerede?” demekten yıllar boyunca vazgeçilmedi. İsrarlı çabanın sonucu olarak yaşananın kadın

cinayeti olduğu ve bu cinayetin üstünün bizzat devlet makamları tarafından örtüldüğü açığa çıktı. Kadınların yaşamasını sağlamak için de yaşamları son buldurulan kadınların hesabını sormak için de mücadelede omuz omuza olmayı sürdürelim.

Kadınların çaresi örgütlenmek ve direnmek!

Onlar, bir halkın bilinci ve umudu oldular

Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan... Onlar, bu topraklarda '68 hareketinin sembol isimleri oldular. Sömürüye, zorbalığa ve emperyalist haydutluğa karşı yükselen mücadelenin en ön saflarında yer aldılar. 6 Mayıs 1972 günü sabaha karşı idam sehvasına çıkarıldıklarında yürüttükleri mücadelenin haklı gururuyla söylediler son sözlerini... Halkların kardeşliğine, sınıfsız ve sömürsüz bir dünyaya olan özlemlerini haykırdılar cellatların suratlarına... Sadece Deniz, Yusuf ve Hüseyin de değil... Mahirler, İbrahimler, Taylanlar, Ulaşlar, Vedatlar... Ve adlarını saymaya sayfaların yetmeyeceği binlerce genç devrimci emperyalizme karşı bağımsızlık, kapitalizme karşı sosyalizm mücadelesine yaşamları sundular. Ve ölümü tereddütsüzce kucaklayarak yürüttükleri mücadeleyi yücelttiler.

1968'de yükselen devrimci dalga, ne yalnızca bu topraklara özgüydü ne de sadece gençlikle sınırlıydı. İkinci Dünya Savaşı'nda faşizmi dize getiren Sovyet halklarının zaferi; Küba'da, Çin'de sömürücü sınıfları devirerek iktidara yürüten halkların yarattığı devrimci enerji tüm dünyaya yayılmıştı.

ABD'nin Vietnam'da, siyonistlerin Filistin'de yürüttüğü savaş ve

katliamlar ise dünya halklarının öfkesini büyütüyordu. Emperyalist barbarlığa karşı halklar sokakları ve meydanları dolduruyor; gençler üniversitelerini, işçiler fabrikalarını işgal ediyordu.

Türkiye'nin burjuvazisi ve egemen sınıfları, kendilerine Batı'nın kapitalist düzeni içinde bir yer açmaya çalışırken, dünyada yükselen mücadele dalgası bu topraklarda da filizleniyordu. Hızla zenginleşmek isteyen kapitalistler sömürde sınır tanımıyor, köylerden kentlere sürülen emekçiler insanlık dışı koşullarda yaşamaya zorlanıyordu.

Bu koşullarda fabrikalarda, emekçi mahallelerinde ve üniversitelerde işçiler, emekçiler ve gençler insanca bir yaşam için harekete geçtiler.

Eylemler, direnişler, boykotlar, grevler birbirini izlerken Denizler'i bir adım öne çıkaran ise yürüttükleri mücadele içinde tüm bu yaşananların bir düzen sorunu olduğunu ve çözümünün ancak bu düzenin yıkılmasından geçtiğini kavramaları oldu.

Zor üzerine kurulu bu sömürü düzeninden ancak zor kullanılarak kurtulmak mümkündü. Sömürü ilişkilerine son vermek, emperyalizm ile kurulan kölece bağımlılık ilişkilerini kesip atmak için bir "devrim" zorunluymuştu. Ve bu

devrime önderlik edebilmesi için bir devrimci örgütün yaratılması gerekiyordu. Üniversitelerinde yürüttükleri mücadelelerini bir adım ileriye taşıdılar. Nerede işçilerin hak alma mücadelesi ya da köylü direnişi varsa orada oldular.

Onlar, on yıllar boyunca sendikal örgütlenmenin dahi yasaklandığı bu topraklarda, bu düşünceleri hayata geçirmeye çalıştıkları için egemen sınıfların gözünde en büyük "suçu" işlediler. Tam da aynı nedenle, insanlığın eşit ve özgür bir geleceğine inanan, sömürü ve barbarlık düzeninden çıkış yolu arayan halklar içinse umut oldular.

Onlar ne "heyecanlı gençlerdi" ne de birer kahraman... Onlar, gerçeğin farkına varmış, emeğin kurtuluşunun ve halkların özgürlüğünün başka bir yolu olmadığını bilince çıkarmış insanlardı.

Onları farklı kılan, bu inançları uğruna tereddütsüz mücadele etmeleri ve gerektiğinde ölümü dahi kararlılıkla göğüsleyebilmeleri idi.

Açtıkları yol ve gösterdikleri kararlılık, bugün de yolumuzu aydınlatmaya devam ediyor. Anıları, emeğin kurtuluşu mücadelesinde yaşamayı sürdürüyor...

“Onlar ne “heyecanlı gençlerdi” ne de birer kahraman... Onlar, gerçeğin farkına varmış, emeğin kurtuluşunun ve halkların özgürlüğünün başka bir yolu olmadığını bilince çıkarmış insanlardı. Onları farklı kılan, bu inançları uğruna tereddütsüz mücadele etmeleri ve gerektiğinde ölümü dahi kararlılıkla göğüsleyebilmeleri idi.”

Açlık ve çeliğin arasında...

Dünya tarihinde çok az fotoğraf karesi, New York'taki RCA binasının (bugünkü adıyla Rockefeller Center) 69. katında çekilen o meşhur öğle yemeği fotoğrafı kadar hafızalara kazınmıştır. 20 Eylül 1932'de çekilen bu fotoğraf, ilk bakışta sadece yükseklik korkusunu tetikleyen bir "cesaret gösterisi" gibi görünebilir. Ancak işçi sınıfının penceresinden baktığımızda, o incecik çelik kirişin üzerinde bacaklarını sallandırarak oturan on bir adam, aslında modern dünyayı elleriyle kuran, ancak kurdukları binaların ihtişamı içinde çoğu zaman isimsiz kalan işçi sınıfının birer neferidir.

Fotoğrafın çekildiği 1932 yılı, Amerika'da ve tüm dünyada Büyük Buhran'ın en karanlık günlerine sahne oluyordu. İşsizlik oranlarının yüzde 25'lere ulaştığı, insanların bir lokma ekmek için kilometrelerce kuyrukta beklediği o günlerde, Rockefeller Center inşaatı binlerce işçi için bir umut kapısıydı. O kirişin üzerindeki on bir adam, oraya sadece "poz vermek" için çıkmamıştı. Onlar, o günün New York'unda hayatta kalmanın bedelini, 250 metre yükseklikte, hiçbir güvenlik halatı veya ağı olmaksızın ödeyen emekçilerdi. İşçi sağlığı ve iş güvenliği önlemlerinin esamesinin okunmadığı o günlerde,

gökdelen inşaatlarında çalışmak, her gün ölümlerle kumar oynamak demektir.

Bu kare aslında yeni biten binanın tanıtımı için bir reklam hamlesi olarak tasarlanmıştı. Fotoğrafçılar işçilerden bu şekilde dizilmelerini istemişti. Ancak kurgu olan tek şey, işçilerin yan yana dizilmesiydi. Altlarındaki o devasa boşluk, sert rüzgâr, ayaklarının altındaki New York ve hayatlarını pamuk ipliğine -ya da daha doğrusu paslı bir çelik kirişe- bağlı kılan o güvencesizlik tamamen gerçektir. Reklamcılar "ihtişamı" pazarlamak istemişti, ama işçiler o ihtişamın hangi bedellerle yükseldiğini tüm dünyaya kanıtlamış oldular.

Yıllarca bu fotoğraftaki adamların kim olduğu bilinmiyordu. Onlar sadece "işçi" figürleriydi. Ama o kirişin üzerinde aynı zamanda işçi sınıfının uluslararası kimliği de saklıydı. İrlandalı göçmenler Joseph Eckner ve Joe Curtis, Kanadalı Mohawk yerlisi Albin Svensson ve diğerleri... Amerika'yı inşa eden o devasa çelik yığınlarının altında yatan asıl güç, dünyanın dört bir yanından gelen göçmen işçilerdi. Özellikle Mohawk yerlileri, yüksekliğe karşı doğuştan gelen -veya öyle varsayılan- dirençleri nedeniyle en tehlikeli montaj işlerinde çalıştırılıyordu.

Bu fotoğraf, göçmenlerin yeni bir dünyayı inşa ederken kendi hayatlarını nasıl "boşluğa" astıklarının sessiz bir belgesiydi.

Şehir aşağıda karmaşık ve ulaşılmazken, işçiler her şeyin üzerinde, dünyayı kuran eller olarak oturuyorlardı. Ama kurdukları o devasa binaların içinde asla yaşayamayacak, belki kapısına yaklaşmasına bile izin verilmeyecek olanların inşa ettikleri gökdelene "yukarıdan" baktıkları tek andır o öğle yemeği saati...

2026 yılından 1932'ye baktığımızda, manzara çok mu değişti? Bir gökdelenin tepesinde ya da bir madenin derinliklerinde aynı kaderi yaşamaya devam etmiyor muyuz gerçekten? Bugünün "Lunch atop a Skyscraper" karesini çekmek istesek, o kirişin üzerine kimi oturturduk mesela?

İşçilerin o ürkütücü yükseklikteki sakinliği, birbirlerine sigara uzatırken ki doğallıkları, dayanışmanın ve kader birliğinin en saf halidir.

Bu fotoğraf karesi bugün her türlü zorbalığa ve sömürüye karşı "dengede kalmaya" çalışan tüm işçilere bir hatırlatmadır: Dünyayı kuran eller, o çelik kirişin üzerinde bacaklarını sallandıranların elleridir ve o eller, bir gün o dünyayı gerçekten yöneten eller olacaktır.

2026 yılından 1932'ye baktığımızda, manzara çok mu değişti? Bir gökdelenin tepesinde ya da bir madenin derinliklerinde aynı kaderi yaşamaya devam etmiyor muyuz gerçekten? Bugünün "Lunch atop a Skyscraper" karesini çekmek istesek, o kirişin üzerine kimi oturturduk mesela?

MÜCADELE POSTASI

Emeğin Kurtuluşu

işçi sınıfının sesi olarak çıkıyor.

*Yani işyerlerinde
yaşadıklarımızı,
uğradığımız haksızlıkları,
yaşadığımız deneyimleri
paylaşmak,
ülkede ve dünyada
yaşananları işçi sınıfının
gözüyle yorumlayabilmek
için çıkıyor.*

Sen de bu sese sesini kat!

Unutma;

Emeğin Kurtuluşu

*senin sesin,
senin soluğun!*

1 Mayıs'tan aldığımız güçle...

Sincan OSB'den bir işçi yazdı...

Uzun yıllardır olduğu gibi bu yıl da 1 Mayıs'ı Tandoğan Meydanı'nda kutladık.

1 Mayıs'ın ön sürecinde ise bölgemizdeki fabrikalarda 1 Mayıs gündem olmadı. İşçilerin önemli bir kısmı yine evlerinde, gezmede ve iş yerinde fazla mesaide karşıladı 1 Mayıs'ı. Sınıfımızın ve Sincan'daki işçilerin büyük çoğunluğunun 1 Mayıs'ı sahiplenmediği bir tablo vardı açıkçası.

Alana gelecek olursak; Emeğin Kurtuluşu kortejinde canlı bir yürüyüş gerçekleştirdik. Alanda geçen seneye göre işçi katılımı daha fazlaydı. Özellikle Doruk Maden işçilerinin katılımı alanda hepimiz

tarafından sempatiyle karşılandı. Özellikle kürsüye yürümleri, söz istemeleri kitlede coşku yarattı ve sonrasında ibretli şeyleri görmemize yol açtı. 100'ü aşkın madencinin bir kısmı kürsüye çıkarak söz istedi. Özellikle DİSK yetkilileri panik olup kürsüde madencilere söz vermek istemedi. 10 dakikayı aşkın bir bekleyişin (ayak diremenin) ardından ise sadece tek bir madencinin konuşmasına izin verdiler. Madenci, konuşmasının en sonunda "kahrolsun sarı sendikalar" deyince de Tertip Komitesi'nden yetkili, madencinin elinden mikrofonu almak için hamle yaptı. Konuşma sonlandığı için olay büyümedi ama sendika

bürokratlarının mücadele eden işçilerden ne kadar çok korktuğu bir kere daha görüldü.

Ayrıca gerek kürsüde gerek alanın genelinde hem ABD emperyalizminin Ortadoğu'daki saldırılarına hem de 7-8 Temmuz'da Ankara'da gerçekleşecek NATO toplantısına (bu konuya hiç değinilmedi) yönelik yeterli bir siyasi ajitasyon yapılmadı.

Bu 1 Mayıs gerek sendikal bürokrasiden kurtulmak için gerekse de kapitalist sistemin emekçiler üzerindeki yıkımına son vermek için daha fazla mücadele etmemiz gerektiğini bizlere bir kere daha gösterdi. Sınıf çalışmamızı güçlendirmek, diğer işçi kardeşlerimizi mücadeleye çekmek ve mücadeleyi devrimci-sosyalist politik bir hatta yürütmek biz devrimci ve öncü işçilerin acil görevidir. Bu 1 Mayıs'tan aldığımız güçle devrimci bir işçi hareketi yaratma mücadelemize daha fazla yüklenelim...

Daha güçlü mücadele günlerine hazırız!

Kayseri'de sınıf bilinçli devrimci bir işçi yazdı...

Tarih çarkına müdahale etmezseniz tekerrür ettiğini, tekrar tekrar aynı yere geldiğini görürsünüz. Her şeyi iyi güzel yaptığınızı, sorunun da başkalarında olduğunu düşünürseniz ideolojinizin yanlış olduğunu 'anlarsınız'.

1 Mayıs'a giderken özellikle işçi emekçi örgütlerini eylemin kitlesel geçmesi için çabalayan devrimci sınıf örgütlerini, sendika ağaları ve reformistlerin dışlayıcı tutumları aslında kitlesel, devrimci, birleşik bir eylem istemediklerinin göstergesiydi.

Düşünün ki aynı konfederasyona bağlı Dev Yapı-İş, Genel-İş ağası tarafından yok sayıldı. Bu tutum diğer reformistler tarafından onaylandı. Hem de kimi sendikaların üye sayısı 40'lı sayılara düşmüşken, uzlaşmacı sendikacılık yapanlar yüzünden DİSK hızla kan kaybederken

KESK'in üye sayısı hızla düşerken sendikal çalışmaya sarılacaklarına, devrimci sınıf sendikacılığında ısrar eden bizlerin önünü kesmeye çalışıyorlar.

1 Mayıs çalışmalarında Dev Yapı-İş, Kayseri İşçi Birliği, Emeğin Kurtuluşu ve İşçi Emekçi Kadın Komisyonu eş güdüm içinde çalıştı. Bu çabalarımız Halkın Elleri Platformu'nu da etkiledi, beraber iş yapma irademizi güçlendirdi.

Alana girerken reformist EMEP'in merkezinde olduğu, kimi Tertip Komitesi üyelerinin de eşlik ettiği hazımsız yaklaşımlar boşa çıkarıldı. Dev Yapı-İş'i Tertip Komitesi dışında bırakan sendika ağalarının tutumu protesto edildi. Bu tartışmalar biz sınıf devrimcisi işçileri zerre kadar etkilemedi. Coşkumuza zerre kadar gölge düşürmedi. Sözde çalışmalarını yerlerde sürünen, halay çeken

arkadaşlara bile müdahale etmeye çalışan 'bilinçli' 'aydın' dostları bilemiyoruz, belki gelecek 1 Mayıslar'da daha hırslı çalışırlar!

Bizler hem disiplinle hem de coşku ile mücadele günümüz 1 Mayıs'ı uğurladık.

Daha güçlü, daha kitlesel, direnç ve inançla yoğrulmuş mücadele günlerine hazırız.

Gücümüz geçmişimiz, umudumuz gelecek...

Kadınların mücadelesi çocukların özgürlüğüdür. 1 Mayıs geçmişte susmayanların, korkmayanların, hakkını arayanların sayesinde. 1 Mayıs sadece kazanılmış hakları hatırlamak değil aynı zamanda hâlâ eksik olanı görmek, adaletin peşinden gitmektir.

Çünkü emek sadece çalışmak demek değil, onurla yaşamak demektir. Hiçbir emek görülmez değildir, hiçbir alın teri değersiz değildir.

Ve bizler geçmişten aldığımız güçle geleceğe umut olmaya devam edeceğiz. Gücümüz geçmişimiz, umudumuz gelecek...

Bursa'dan bir kadın işçi

1 Mayıs'ta Taksim iradesini gösterdik

Sarıgazi'den bir Emeğin Kurtuluşu okuru yazdı...

İktidarın günlerdir süren keyfi baskı ve gözaltılarıyla engelleme çabalarına rağmen İstanbul 1 Mayıs çalışmaları sonuç verdi. Binlerce polisin toplanma alanını kuşatmasına karşın, binlerce işçi ve emekçinin polisin barikatlarını aşıp kenetlendiği bir gün yaşandı.

Her yıl 1 Mayıs, tarihsel ve sınıfsal anlamının yanı sıra güncel siyasal gelişmelere dair işçi sınıfının sözünü ve eylemini hayata geçirdiği, dostu düşmana mesajını verdiği bir gündür. Bu yıl İstanbul 1 Mayıs'ı, krizin faturasına ve baskıya karşı işçi sınıfının öfkesini ortaya çıkarmanın ötesinde, son yıllarda artan emperyalist-siyonist saldırganlığa verilecek yanıt açısından da çok önemli bir yerde duruyordu. Özellikle Temmuz'da Ankara'da toplanacak olan savaş örgütü NATO'ya karşı işçi sınıfı ve emekçilerin, dünya halklarıyla kardeşliğini simgeleyecek bir direniş hattını bugünden inşa etmek ertelenemez bir sorumluluktur. Taksim 1 Mayıs mücadelesi de

bu direnişin öncesinde, kitlelerin militan, birleşik ve kitlesel katılımını sağlayacak şekilde örgütlenme hedefiyle hareket etti. 1 Mayıs'ın önemi, işçi sınıfının üzerindeki ölü toprağını atmasını sağlamak, karşımıza dikilen barikatları ve yasakları tanımadığımızı göstermek için alanları doldurmak ve Ankara'ya gelecek emperyalist-siyonist katillerin önüne kırmızı halılar

serilmesine karşı durmaktan geçiyordu. İşçi sınıfı, ona yoksulluğu dayatan açgözlü kapitalistlerin dünyayı ve insanlığı yıkıma sürükleyen politikalarının karşısında duracak yegâne gücü ve bu yüzden alanlardaydı.

Sendika bürokratlarının mücadele kaçkını tutumları, düzenin izin sınırlarına hapsolmaları ve işçileri, emekçileri bu sınırların içine çekme

çabalarının nafile olduğu da bir kez daha görüldü. İnsanlığı yok oluşturan barbar katillerin karşısında emeğin mücadelesini büyütmekten başka seçenek olmadığını, 1 Mayıs alanı Taksim Meydanı'na yürüyerek gösterdik. 1 Mayıs alanında biriktirdiğimiz güç ve iradeyle, fabrikada sömürüye, ülkede savaşa ve savaş politikalarına izin vermemek için mücadeleye devam edeceğiz.

Yasalara karşı kararlılıkla mücadele edelim

Gebze'den MİB'li bir işçi yazdı...

Gebze Sendikalar Birliği'nin çağrısıyla Gebze'de geniş işçi katılımı 1 Mayıs gerçekleşti. Son yıllarda sessiz bir şekilde duran, varlığı bile şüpheli hale gelmiş olan Gebze Sendikalar Birliği'nin son beş altı aydır ortaklık zeminini yeniden yakalayan tablosu önemli. Önüne gündem koymaya çalışan ve eylem koyan tablonun 1 Mayıs için de bir çabaya dönüşmesi Gebze'nin işçi mücadelesi için işlevli olacaktır.

Yürüyüşe ve Kent Meydanı'na izin verilmemesine karşı kararlı durulması; işçilere izin alınmamasına rağmen çağrı yapmaktan geri durulmaması umut verici bir pratikti. Metal işçileri olarak aynı güzergahtan 21 Aralık'ta yürümek istediğimizde izin verilmemesine rağmen binlerce metal işçisi toplandığımızda yürüyüş

gerçekleşmişti. Gebze'de 1 Mayıs'ta yürüyüş ve Kent Meydanı noktasındaki kararlılık da bunun gerisine düşmemeliydi, düşmedi de...

Gebze Kent Meydanı'nı miting alanından çıkartarak başta 1 Mayıslar olmak üzere yıllardır yasak kararıyla karşımıza çıkıyorlar. Gebze'nin direnişlerle, eylemlerle mücadele hafızasına dönüşmüş Kent Meydanı'nda yapılacak 1 Mayıslar'dan vazgeçmeyelim. Ve Gebze'de 1 Mayıslar'ın da mücadelenin de daha militan olmasını ve sendikal bürokrasinin etkisinden çıkmasını sağlayalım.

1 Mayıs sadece bir gün değil, bir hesaplaşma!

Bursa'dan bir kadın metal işçisi yazdı...

1 Mayıs, takvimde işaretlenmiş sıradan bir gün değil. Bugün; emeğin görünmez kılınmasına, alın terinin değersizleştirilmesine karşı bir hatırlatma, bir itiraz, bir hesaplaşmadır.

Fabrikalarda, atölyelerde, vardiya aralarında sıkışıp kalan hayatlarımız bize şunu söylüyor: Üreten biziz ama karar veren biz değiliz. Çarklar bizimle dönüyor ama payımıza düşen her geçen gün biraz daha azalıyor. İş kazaları "kader" diye geçiştiriliyor, hak arayanlar susturulmak isteniyor, sendikalar ise çoğu zaman işçinin değil patronun dilini konuşuyor.

Ama gerçek değişmiyor. Bu düzen, işçinin sırtına basarak ayakta duruyor.

1 Mayıs tam da bu yüzden var. Sadece bir bayram değil; örgütlenmenin, dayanışmanın, yan yana gelmenin günüdür. Çünkü tek başına kalan işçi yalnızdır ama yan yana gelen işçiler güçtür. Hak verilmez, alınır. Ve o hak, ancak birlikte mücadele edilirse kazanılır.

Bugün alanlara çıkan her işçi, sadece kendi hakkı için değil; susturulmak istenen herkes için ses olur. Çünkü biliyoruz ki sessizlik, haksızlığın en büyük müttefikidir!

17 Temmuz 1968'de
Dolmabahçe Rıhtımı'ndan denize dökülen 6. Filo askerleri...

Bizim Denizlerde NATO gemisi yüzmez!

NATO üyesi emperyalist haydutlar 2026 yılı zirvelerini 7-8 Temmuz tarihlerinde ülkemizde, Ankara'da gerçekleştirecekler. Bir kez daha dünya halklarına yönelik yeni saldırı ve katliam planlarını masaya yatıracaklar.

Yıllarca işine geldiğinde "BOP Eşbaşkanı" olmakla caka satan, işine gelmediğinde ise "Dünya 5'ten büyüktür" nâraları atan AKP şefi ise "misafirperverliğini" göstermek için hummalı bir hazırlık içinde. İşçi ve emekçinin ödediği vergilerle haydutları ağırlamak için özel havaalanı bile yaptırıyor, üniversitelerin sınav takvimleri değişiyor. Muhtemeldir ki bu hummalı hazırlığa zirve günleri yaklaştıkça "olağanüstü" güvenlik önlemleri de eşlik edecek. Sokaklar, meydanlar halka kapatılırken eli kanlı haydut sürüsü "ejder meyveli smoothie"lerle ağırlanacak...

Ülkeyi yönetenlerin en iyi şekilde ağırlamak için dört gözle beklediği NATO, emperyalistlerin dünya işçi sınıfı ve ezilen halklarına yönelmiş savaş namlusudur. ABD önderliğindeki emperyalistler tarafından, Hitler faşizminin ezilmesiyle ayağa kalkmış dünya işçi sınıfının mücadelesine ve sosyalizm düşüncesine karşı bir savaş örgütü olarak kurulmuştur. Bu karanlık amaçla dünyanın her

yerinde oluşturulan resmi ve gayiresmi kontrgerilla örgütlenmeleriyle sayısız darbe, katliam ve cinayete imza atmıştır. Ve aynı NATO, Sovyetler Birliği ve Doğu Bloku'nun yıkılmasının ardından başta ABD olmak üzere batı emperyalizmin çıkarlarının dünya çapında koruyucusu ve kollayıcısı haline gelmiştir.

Ülke egemenleri sırf kendilerine emperyalist güçlerin masasında bir yer açabilmek için işçi ve emekçi çocuklarını Kore'de ölüme göndermiş, "en kârlı ihraç malı" olan ordusuyla on yıllar boyunca SSCB'ye karşı bir ileri karakol olarak bu güçlere hizmet etmiştir. Bu ülkenin emekçileri, bu cinayet şebekesinin karanlık yüzünü çok iyi tanırlar. Başta 1977 1 Mayıs katliamı olmak üzere gerçekleşen onlarca katliam ve provokasyonda, sayısız kontrgerilla eyleminde ve 12 Mart ile 12 Eylül darbelerinde bu kanlı örgütün açık izleri bulunmaktadır.

Bu yüzden, haydutlar bu topraklara her ayak bastığında hak ettiği şekilde karşılanmıştır. ODTÜ'de Vietnam kasabı Commer'in arabasını yakanlar, Dolmabahçe'de 6. Filo askerlerini denize dökülenler bu ülkenin devrimci gençleridir. NATO, Irak halkına ölüm yağdırırken pastadan pay

kapmak isteyenlerin karşısında meydanları dolduranlar, TBMM'den geçirmek istedikleri tezkereye çöpe atanlar bu ülkenin onurlu işçileri, emekçileri, gençleri, devrimcileridir. Kurulduğu ve ardından Türkiye'nin de üye olduğu günden beri bu halk NATO'yu ve onun eli kanlı temsilcilerini hiç hoş karşılamamıştır!

Küba'dan, Vietnam'dan Filistin'den, dünyanın dört bir yanında emperyalist savaş makinalarını dize getiren halkların mücadele geleneğinden aldığımız bir mirasımız var!

6. Filo askerlerini denize dökene, bağımsızlık uğruna yaşamını ortaya koyan Denizler'den aldığımız bir mirasımız var!

Ve hepsinden önemlisi emperyalizmin dünya halklarına savaş, ölüm ve gözyaşı dışında vereceği hiçbir şey olmadığı, emperyalist savaş makinesinin her gün lanet okuduğumuz sömürü düzeninin ayakta kalmasının tek yolu olduğu konusunda bir bilincimiz var!

İşte bu bilinç ve mirasla karşılayacağız eli kanlı haydutları...

Bu bilinç ve mirasla dikileceğiz karşılarına ve bir kez daha haykıracağız suratlarına:

"Bizim Denizlerde NATO gemisi yüzmez!"

Haydutlar bu topraklara her ayak bastığında hak ettiği şekilde karşılanmıştır. ODTÜ'de Vietnam kasabı Commer'in arabasını yakanlar, Dolmabahçe'de 6. Filo askerlerini denize dökene bu ülkenin devrimci gençleridir. NATO, Irak halkına ölüm yağdırırken pastadan pay kapmak isteyenlerin karşısında meydanları dolduranlar, TBMM'den geçirmek istedikleri tezkereye çöpe atanlar bu ülkenin onurlu işçileri, emekçileri, gençleri, devrimcileridir. Kurulduğu ve ardından Türkiye'nin de üye olduğu günden beri bu halk NATO'yu ve onun eli kanlı temsilcilerini hiç hoş karşılamamıştır!